

[Ivar Nørgaard]

ren dengang håbede på, at man kunne undgå at få en regeringskonference med traktatændringer, ligesom vi håbede på det.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Hvis det kan give hr. Ivar Nørgaard fred i sjælen med hensyn til EF-pakken, så lad os da bare sige, at den danske statsminister sammen med den engelske og den græske – nu var jeg tilfældigvis ikke i Milano – gik imod det, men det er ikke det, det handler om nu, hr. Ivar Nørgaard, om der skulle være en regeringskonference eller ej, for der blev rent faktisk en regeringskonference, og den har rent faktisk ført frem til et resultat, og det er rent faktisk det, vi skal tage stilling til. Det må dog snart gå op for hr. Ivar Nørgaard, at det er det, det handler om.

Så uanset hvordan hr. Albrechtsen vender og drejer tingene, ændrer det jo ikke ved, at det er Rådet, der træffer beslutningen. Den eneste ændring, der er sket, er jo, at man på bestemte områder, som på nuværende tidspunkt kræver enstemmighed, kan beslutte sig med kvalificeret flertal. Dersom Parlamentet så er uenigt med Rådet, kan Rådet efterfølgende træffe beslutning med enstemmighed præcist som i dag. Der er altså i den anden fase ingen ændringer i forhold til situationen i dag.

Med hensyn til miljøpolitikken er det afgørende jo, at miljøpolitikken nu er selvstændigt opprioriteret i hele traktaten, og at der således bliver mulighed for at fastsætte fælles EF-normer og oven i købet mulighed for, at medlemslandene, hvis de ønsker det, kan fastsætte normer, der er højere end dem, man fælles er enig om, og således at de fælles normer så gælder for de øvrige lande og at de eventuelt skrappe normer gælder for det land, som ønsker at indføre dem. Det er helt forskelligt fra, hvad vi kender i dag.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg må sige, at hr. Tørnæs ganske enkelt har misforstået, hvad der fremgår af de nuværende bestemmelser i Romtraktaten. Det er simpelt hen således nu, at landene indbyrdes kan aftale miljøstandarder, f.eks. dem, jeg nævnede omkring beskyttelse af miljøet i

Nordsøen, og aftale, at de hver for sig kan fastsætte bedre normer, strammere regler for beskyttelsen af havmiljøet. Der er intet nyt i det, hr. Tørnæs. Hvad er det nye i det? Det har hr. Tørnæs ikke forklaret. Der er intet nyt, for man laver nogle regler, hvor det, man hele tiden har kunnet, og det, man hele tiden har gjort, bliver indføjet i traktaten. Det bliver skrevet ned på et stykke papir i et særligt afsnit, som man kalder »Miljø«, men det har hele tiden været omfattet af de almindelige bestemmelser i traktaten.

Nej, det nye er udelukkende, at der i forbindelse med tekniske handelshindringer kan komme miljøforringelser ind, som Danmark ikke får muligheder for at forhindre. Det står i et helt andet afsnit, som officielt ikke bærer betegnelsen »Miljø«, men hvor det i virkeligheden er, at miljøet og især arbejdsmiljøet helt afgørende kommer ind i billedet.

Det er dér, garantien skulle have været, og det er dér, garantien ikke er.

Gade (SF):

Det er jo egentlig en ret bizar situation, vi befinder os i som parlamentarikere, hvor det endelige grundlag for bedømmelsen af resultatet – i hvert fald det, vi regner for det foreløbig endelige – er kommet her nogle få timer før debatten. Det skal jeg ikke kritisere udenrigsministeren for, for vi har løbende fået en del papirer tilsendt, men det viser jo noget om, at man i EF-samarbejdet tager den demokratiske proces i parlamenterne noget mindre højtideligt, når man på den måde ønsker en så forceret beslutningsproces. Det er tilsyneladende vigtigere at overholde underskrivelsesdatoer, end at folkevalgte får mulighed for at studere de endelige papirer grundigt, og man fristes så til at spørge, om vi nu står med det endelige papir i dag, og om vi står med det inden folkeafstemningen.

Men så til udenrigsministerens rapport om hans rundrejse. Det handlede jo mest om citater fra aviser rundt om i den store verden. Jeg forstår på pressen, at de andre lande nu vil skrive under på pakken allerede den 17. februar. Det må opfattes som en utidig pression over for vor beslutningsproces, eller er det allerede tegn på, at andre lande ikke vil acceptere vor ret til at sige nej? Desto vigtigere er det at præcisere, at Danmark vil fastholde sin ret til at sige nej.